

Rindert Kromhout

Op en top Ellie en Nellie

Met illustraties van Annemarie van Haeringen

Leopold / Amsterdam

AVI 4

Copyright © Rindert Kromhout 2014

Copyright © illustraties Annemarie van Haeringen 2014,
all rights reserved

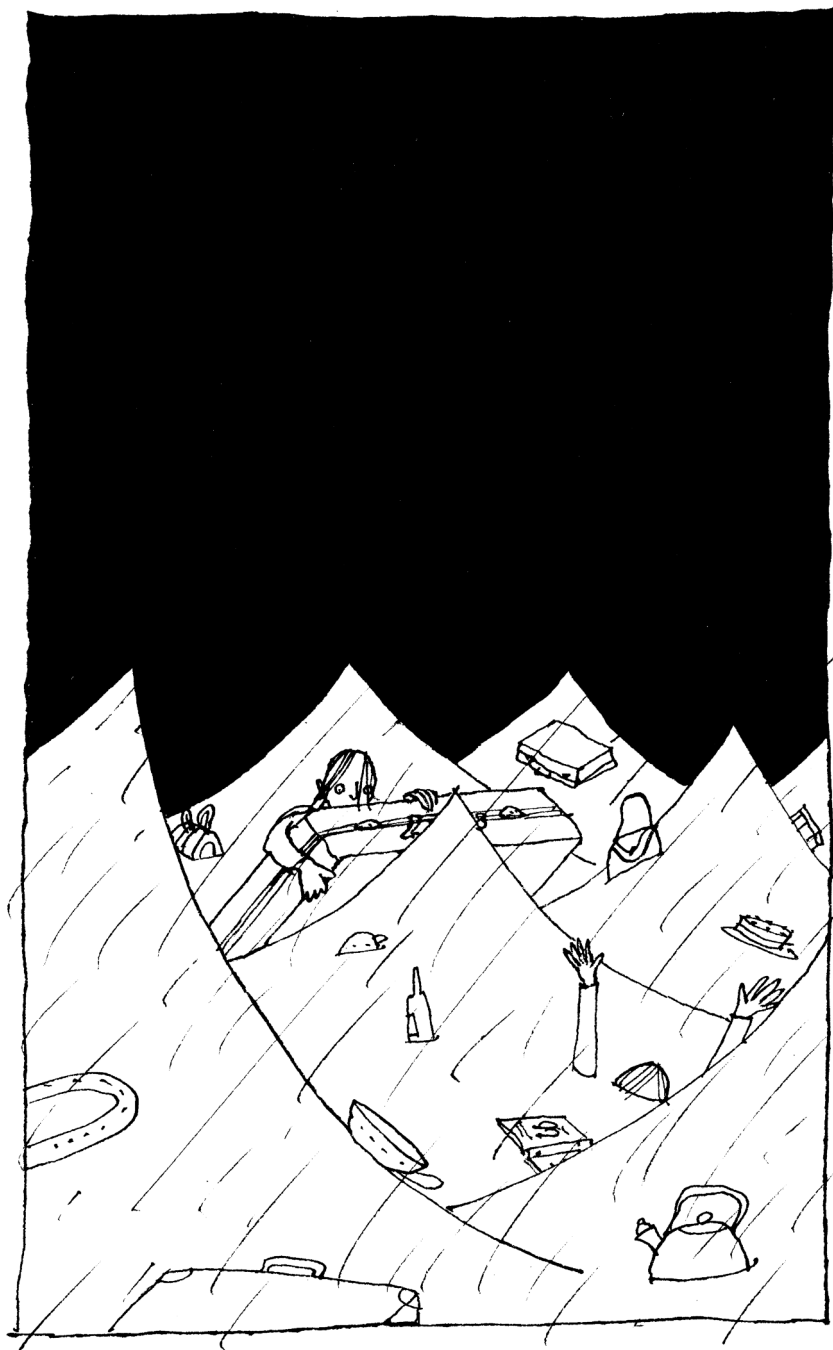
Omslagontwerp Marjo Starink

Vormgeving binnenwerk Studio Cursief, Irma Hornman

NUR 282 / ISBN 978 90 258 6409 5

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier
met het FSC®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle
oerbossen te behouden.

Meisjes overboord!

Wild water. Woedende wind. Striemende regen. Een schip op zee. Het schip gaat tekeer als een tweeling die zijn zin niet krijgt. Het stampet en springt en bonkt op de woest schuimende golven. Het schip kraakt en kreunt in de storm...

‘We vergaan!’ roept iemand. ‘We zinken! Klim in de reddingssloep. Hééélp!!!’

Koffers en tassen en stoelen en andere spullen worden door een golf opgepakt en in het water gesmeten.

Nog een vloedgolf. Er slaan mensen overboord. Een vader, een moeder, twee meisjes met roze jurkjes en lange blonde haren. Ze hoesten, ze proesten, ze zwemmen voor hun leven.

‘Ellie, grijp de koffer die daar drijft! Klim erop. Jij ook, Nellie!’

‘Pappa, mamma! Help, ik verdrink!’

‘Ik ook! Ik ga dood.’

‘Niks ervan. Doe wat ik zeg, klim op die koffer.’

‘Jullie ook, mamma en pappa.’

‘Dat gaat niet, dan zinken we. Toe maar, wij redden ons wel.’

Terwijl de twee meisjes naar adem happend op de

koffer klauteren, klampen vader en moeder zich eraan vast. Golven rukken aan hun armen en benen, maar ze laten niet los. Hijgend laten ze zich door de zee meevoeren.

Van het grote schip is niets meer te zien. Het is in de verte verdwenen...

Uren later. Het stormt niet meer. Witte wolkjes drijven voorbij. Een meeuw zit in de zon op een paal en poetst zijn veren.

Op een strand liggen twee aangespoelde meisjes. Hun roze jurkjes zijn gescheurd, hun blonde haren pieken alle kanten uit.

‘W-waar zijn we? W-wat is er gebeurd?’ Een van de meisjes spuugt een sliert zeewier uit. ‘Zijn we in Spanje? Waar is oma?’

Een eindje verderop zitten vader en moeder in het zwarte zand. Ze hebben de koffer opengemaakt en halen er hun spullen uit. Alles is doorweekt, maar...

‘Alles is er nog!’ zegt vader opgelucht. ‘Onze paspoorten! Onze kleren! De portemonnee! Het geeft niks dat alles nat is. Wat een geluk dat we deze koffer nog hebben. Alleen jammer dat mijn mobieltje het niet meer doet.’

Ze leggen de kleren te drogen in het zand. Zelf blijven ze een poosje in de zon zitten, net zolang totdat ook

zij weer droog en warm zijn. Ellie en Nellie klauteren door het zand en kruipen dicht tegen hun vader en moeder aan.

‘Leven we nog?’ vraagt een rillende Ellie.

‘Ik geloof van wel, zus,’ antwoordt een bibberende Nellie. ‘Ik geloof dat we nog leven...’

De zon schijnt fel. Het is weer een echt mooie zomerdag aan het worden. Nog steeds zitten de schipbreukelingen op het zwarte strand.

‘Wat nu?’ vraagt moeder. Ze vouwt een onderbroek op. ‘Waar zijn we precies? Zou het dorp van oma hier ver vandaan zijn?’

Ellie kamt Nellies haren en bindt er roze linten in.

Nellie doet hetzelfde bij haar tweelingzus.

‘We waren bijna verdronken, zus. Wat erg voor ons!’

‘Arme wij!’

Vader is opgestaan en kijkt turend om zich heen. Aan de rand van het strand ziet hij een kleine snackbar met een terras. Boven het raam hangt een bord waar RISTORANTE op staat.

‘*Ristorante?*’ zegt hij. ‘Ristorante? Schrijf je dat zo in het Spaans? Volgens mij niet... Volgens mij... hm. Ik ga even vragen waar we hier precies zijn, want als ik me niet vergis...’

‘Wij gaan mee, pappa!’ Ellie en Nellie lopen achter

hun vader aan. Moeder blijft bij de koffer zitten om op de spullen te passen.

Op het terras van het ristorante zit een klein meisje een pizzapunt te eten.

‘Ga maar vast naar binnen, pappa,’ zegt Ellie. ‘Wij komen zo.’

Zodra vader weg is, stoot ze Nellie aan. Ze wijst naar het meisje, dat met bungelende benen op een stoel zit. ‘Pizza, zus. Ik heb honger.’

‘Ik ook,’ zegt Nellie. ‘Die pizza is voor ons.’ Meteen stapt ze op het kleine meisje af. En kijk wat er gebeurt! Nellies handen worden klauwen, haar ogen spuwen vuur. Scherpe hoektanden steken uit haar mond. ‘Hier met dat ding!’ snauwt ze. Grommend grist ze de pizzapunt van tafel.

Doodsbang rent het kind weg. Nellie scheurt de pizza in twee stukken en geeft de helft aan Ellie.

‘Heerlijk.’ Ellie en Nellie proppen het afgepakte eten in hun mond. Ze vegen hun vingers schoon aan hun roze jurkjes en gaan dan ook het ristorante in.

Vader staat aan de bar een kopje koffie te drinken.

‘Zijn we hier in Spanja?’ vraagt hij. Hij neemt een slok. ‘Spanja?’ zegt hij nog een keer.

De barman schudt zijn hoofd. ‘No Spanja. Italia!’ Hij tikt op de bar. ‘Italia!’

Vader knikt. 'Ik was er al bang voor,' zegt hij.

'Ristorante, dat is geen Spaans, maar Italiaans. We zijn in Italië en dat komt door de storm. Het schip is de verkeerde kant op gedreven. Kom meisjes, we gaan het aan mamma vertellen.'

Ellie en Nellie likken tomatensaus van hun lippen.

Moeder is juist bezig alle spullen weer in de koffer te stoppen. 'Italië?' zegt ze geschrokken. 'Zijn we in Italië? Echt?'

'Ik ben bang van wel,' zegt vader. 'Nou ja, bang... Zo erg is het eigenlijk niet om in Italië te zijn. Het is een mooi land. Ik ben hier dikwijls geweest voor mijn werk.'

Hij werkte vroeger voor een bank en moest toen vaak op reis.

'En ik heb hier vrienden wonen,' vertelt hij.

'Italiaanse vrienden. Wisten jullie dat?'

'Nee,' zegt Ellie. Ze wist ook niet dat hij wel eens naar Italië ging. Als vader over zijn werk vertelde, luisterden Nellie en zij daar nooit naar. Ze vonden die verhalen saai.

'Twee heel aardige kerels uit Napels,' zegt hij. 'Dat is een stad in het zuiden. Ik heb ze leren kennen toen ik op een terras een kopje koffie zat te drinken en...'

'Fijn,' zegt moeder. Ze veegt een pluk haar uit haar

gezicht. 'We zijn dus in het verkeerde land. Wat nu?' Vader knikt naar het eethuis. 'Ik ga eerst even oma in Spanje bellen om te zeggen dat we niet zijn verdronken. En dan zoek ik meteen uit of er een vliegveld in de buurt is. Spanje is niet zo ver weg, we hoeven alleen de zee maar over te steken. Maar mij krijg je niet nog een keer op een schip. Veel te gevaarlijk.'

'Mij ook niet,' zegt moeder. 'Ik vlieg liever.' Ellie en Nellie loeren om zich heen. Jammer dat er geen andere kinderen op het strand zijn. Ze zouden best nog een pizza lusten.

Als vader even later terug is, wijst hij op een bushalte een eindje verderop.

'Pak je spullen en kom mee,' zegt hij. 'We nemen de bus naar het vliegveld. En jullie krijgen allemaal de groeten van oma.'

Vader loopt voorop, moeder sleept de koffer achter zich aan en de twee meisjes lopen braaf mee.

Bij de bushalte komt een jongen met een vies gezicht op vader af.

Ellie knijpt Nellie in haar arm. 'Wat moet dat joch?'

'Hij stinkt,' zegt Nellie.

Het jongetje trekt vader aan zijn bloes. Hij steekt zijn hand uit en vraagt iets in het Italiaans. Vader knikt en

geeft hem vijftig cent. Het jongetje knijpt zijn hand dicht en rent weg.

‘Wie is dat?’ wil Ellie weten. ‘Waarom geef je hem geld?’

‘Een bedelend zigeunerkind,’ legt vader uit. ‘Daar zijn er veel van in Italië.’

Een bedelend zigeunerkind? Nou ja zeg! Ellie en Nellie zijn stomverbaasd. Krijgt dat vieze bedelkind zomaar geld?

‘Als wij om zakgeld vragen krijgen we het nooit!’ zegt Nellie kwaad.

‘Natuurlijk niet,’ zegt vader. ‘Want wat deden jullie vroeger altijd met je zakgeld? Jullie kochten er touw

van om kinderen mee vast te binden. Of spijkers om op het fietspad uit te strooien. Daarom krijgen jullie geen zakgeld meer, dat weet je zelf ook wel.'

O ja, denkt Ellie. Dat is ook zo. Ze was het even vergeten.

'Daar is de bus,' zegt moeder. 'Kom, meisjes, instappen.'

De bus rijdt over heuvels en door dalen, langs dorpjes en boerderijen en zonnebloemvelden. Vrolijk kijkt vader naar buiten. 'Wat een mooie dag! Net of we op vakantie zijn,' zegt hij. 'Ik ben al haast vergeten dat we daarstraks bijna zijn verdronken.'

Moeder schuift een raampje open en laat de warme wind naar binnen waaien. 'Ik vind dit best wel spannend allemaal,' zegt ze.

Ellie en Nellie zijn achter in de bus gaan zitten, bij een oude vrouw die een volle boodschappenmand op schoot heeft.

'Dag mevrouw,' zeggen ze beleefd. Ze glimlachen allerliefst.

Vriendelijk kijkt de oude vrouw de tweeling aan. Ze rommelt wat in haar boodschappenmand en geeft de meisjes ieder een brok zoete noga.

Zo ging het in Nederland lang geleden ook altijd.

Ellie en Nellie hoefden alleen maar even schattig te

glimlachen tegen een groot mens, of ze kregen al een cadeautje...

Tevreden uit het raam kijkend kauwen ze op de noga. Een grote vogel strijkt neer op een boomtak. Hoge, puntige bomen steken fel af tegen de blauwe lucht. Op een veld staat een paard met een veulen.

‘Had ik echt nog nooit verteld over mijn Italiaanse vrienden?’ vraagt vader aan moeder.

‘Nee.’

‘Zulke aardige kerels. Ik mag ze altijd opbellen als ik ze nodig heb. Dat hebben ze zelf tegen me gezegd.

Kijk, ik heb hun telefoonnummer opgeschreven.’ Hij haalt een verkreukeld papiertje uit zijn portefeuille.

‘Ik heb het altijd bij me, want je weet maar nooit.’

Moeder kijkt om naar de tweeling. ‘Zitten jullie lekker?’

‘Ja mamma,’ zeggen Ellie en Nellie tegelijk.

De oude mevrouw glimlacht. Moeder glimlacht terug.

En zo *lijkt* dit voor wie niet beter weet een heel gewoon bustochtje van twee lieve blonde meisjes en hun vader en moeder. Maar moeder denkt: Met Ellie en Nellie gaan de dingen *nóóit* heel gewoon. Wat voor avonturen staan ons dit keer te wachten...

